

A *Szövegek között* soron következő kötete immár a hagyományba sorolja a Szeged–Kolozsvár együttműködést, közös vállalkozást, így az alapító és az utód egyetem egymás felé irányuló munkálkodását. A szerzőket nem vagy kevésbé ismerő olvasó nemigen képes alapvető különbségeket felfedezni a doktori iskolák és a hungarológiai megkomparatiztikai tanszékek között. Ezúttal a kolozsváriak jobbra elméletcentrikussága és a szegediek inkább elmélet és műelemzés összekapcsolódása jelzi az érdeklődés pillanatnyi különbözőseit, jóllehet a hermeneutikai, posztstrukturalista, valamint a posztkoloniális teóriák mindkét „iskolá”-ban tevélegesen vannak jelen. A közös gondolkodás az irodalomhoz (és a kultúrához) fűződő viszony minéműségében jelölhető meg, a tematikai változatosság viszont annak jelzője, mily széles tartományokat igyekeznek bejárni a graduális és a posztgraduális hallgatók: a mai magyar irodalom testbeszédétől az irodalom és társművészetek egymásra olvasásáig, a tematológiától a bölcséleti olvasás egy lehetséges módjáig, egyszóval: irodalomtörténet, irodalomelmélet, filozófia, drámatörténet, irodalmi és társművészeti analógiák elemzése, hogy csak néhányat említsek a tanulmányozásra ajánlott anyagból. A szerzők dicséretére legyen mondva, hogy megismerve a szakirodalmat, igyekeznek a kevésbé vagy az egyáltalában nem kitaposott ösvényen előrehaladni, ami egyben a kockázatos vállalások sorában mutatkozik meg. Nem állítom, hogy egy teljesen új elméleti rendszer építőire bukkanhat a figyelmes olvasó, de azt felelősséggel kijelenthetem, hogy olyan értekezésekbe lapozhat bele, amelyek új témákat körvonalaznak, esetleg a másutt már tárgyalt anyagot igyekeznek újszerűen megközelíteni. A szerzők kísérleteznek, ám a dolgozatok nem pusztán ügyes(kedő) kísérletek, hanem olyan szövegek, amelyekről érdemes vitát nyitni. Nem ún. – tétova – „első írások” (bár ilyen is akad), hanem többszörösen végiggondolt, „lektorált” dolgozatok, amelyek egyikén-másikán még ott a „felkészítő” tanár ujjnyoma. A kötet egésze képet ad két doktori iskoláról, talán a hétköznapinál valamivel szebbet és tetszetősebbet, mivel a szakmai kontroll már megvolt, természetesen a szerkesztés tiszteletben tartotta és tartja a szerzők akaratát a véglegesnek gondolt szövegek kialakításakor. Az a remény élteti a szerkesztőket és a szerzőket, de a szerzők mögött működő tanárokat is, hogy ez a gyűjtemény nem fog beleveszni a világháló átláthatatlan rengetegébe, hanem akadnak olyanok, akik rákattintanak, talán olyanok is, akik ilyen vagy olyan véleményt nyilvánítanak, s a legóvatosabb remény szerint olyanok, akik munkájukban felhasználják (pozitív esetleg vitatható példaként emlegetve) az itt olvasottakat. Lectori salutem, üdvözlöt az olvasónak, legyen ez legkevésbé az elbúcsúzás szava, inkább az együttműködésé, a vitát ajánlóé.

Szeged, 2013 októberében